

Když jsem měl možnost v průběhu prázdnin postupně se seznámit s digitálními kamerami, zajásal jsem. Chtěl jsem si ověřit, zda je skutečně tak velký kvalitativní rozdíl mezi digitálním záznamem a “klasickým formátem”, jako je osma od Sony nebo VHS-C. Odpověď zní: Je.

Svět v hledáčku

Vypadá to, že s klasickým formátem je konec. VHS-C a Video8 se zmítají v posledních záchrávkách, protože na jejich místo se začínají drát jejich nástupci – a zase ve dvou formátech. Sony prosazuje jím vyvinutý Digital8, “ostatní” přecházejí k Mini DV. A ten si vybral i Canon.

Začněme venku

Když jsem byl za začátku léta v San Francisku, kde jsem se zúčastnil uvedení nové microsoftské kanceláře Office 2000 na trh, navštívil jsem i vyhlášenou čínskou čtvrt. Tahle část města stojí za podívání také proto, že tu můžete koupit skutečně cokoli. I videokameru. Američané sice používají formát NTSC, ale v čínské čtvrti můžete koupit kameru formátu PAL, a to nás zajímá. U zboží nenajdete většinou ceny – vše je postaveno na ústní domluvě. A tak šikovné kamery Panasonic ve formátu VHS-C stojí při vstupu do prodejny 300 USD, ale po chvilce smlouvání už jsou k mání za 180 USD. A pokud tvrdošijně odmítáte, výkřik za vámi při odchodu na ulici snižuje cenu na 100 USD. Chápete to? Kvalitní kamera za necelé čtyři tisícovky korun! Ovšem čínský obchodník si vás pak vychutná – ke kameře prodá akumulátor, o kterém doposud nebyla řeč, a samostatný napájecí zdroj s nabíječkou a vnutí vám brašnu. Cena kompletu se tím dostane lehce přes 200 USD. I tak je to ale lákavé – pokud se smíříte s tím, že vám u nás autorizovaný servis nebude chtít kameru opravit...

Když už jsem držel v ruce několikátou kameru, všiml jsem si, že ze zamčeného okna se na mne dívají digitální kamery. Od Canonu, Panasonicu, Sony i od dalších výrobců. Nedalo mi to a zeptal jsem se, co ta “sranda” stojí. “Ošmset dolarů,” na to Číňan. Hmmm, dost velká drahota, ale než jsem se stačil odporoučet, Číňan odemkl sklo, zasadil do kamery akumulátor, zabodl adaptér. “Podívejte š, paně” – a natočil pár záběrů mého obličej a několik momentek. A pak mi tu sekvenci pustil. Ten nefotogenický obličej znám z každodenního holení, a tady neměl chybu – vypadal jako v zrcadle. A Číňan pokračoval (dovoluji si tlumočit): “Něšpěchátě, vemtě š, ji to ruki a žkuště to veňku.” Provedl jsem a na odklopném LCD panelu jsem poté všechno viděl znova. “Paně, ťo není oňo,” pokračoval dál Číňan (a já jsem si uvědomil, že bychom do čínské čtvrti měli posílat na stáž většinu prodavačů nejen z oblasti spotřební elektroniky), “tět to dam do pořádné televize.” To mne uchvátilo. Obraz jako brus, perfektní zvuk. “Osm set je pro mě moc,” povídám a odpověď zněla: “Nevadi, dame slevu na 650.” No, nebudu vás napínat, skončili jsme na 500 USD za kameru bez zdroje a baterií, jak už víte. Odešel jsem ale s prázdnou a Číňan dělal smutného – za chvíli už ale vyhlížel další oběť.

Tedy jsem si uvědomil tři zásadní věci:

🇺🇸 V Americe platí, že náš zákazník je náš pán.

🇺🇸 Amerika je stát, kde dostanete koupit všechno i o polovinu levněji než na evropském kontinentu.

🇺🇸 Nechci "klasickou" kameru – VHS-C a Video 8 jsou (a možná nejen pro mne) mrtvy.

Doma

Po návratu z cest jsem kontaktoval firmy Panasonic a Canon a požádal je, zda by nebylo možné, aby zapůjčily digitální kameru k testu – abych lépe viděl, jaké možnosti takhle technologie skýtá. U Canonu nebyla dovolená, a tak jsem si za chvíli nesl domů MV10. Po jejím vrácení mi byla zapůjčena i její nástupkyně – kamera MV200, se kterou vás seznámím.

Začnu tím, co mne mrzí. MV10 měla odklápěcí LCD displej s úhlopříčkou 2,8", u dvoustovky je ale menší – jen 2,5". Nojo, ekonomika vládne světu. Ale zase nemusíte vysouvat hledáček, což působilo u DV-10 dost lacině. Tahle kamera, totiž MV200, kterou i s daní v Čechách koupíte za čtyřicet tisíc a ještě vám desetikačku vrátí, umí skutečně mnoho. A protože nabídka ostatních výrobců je podobná, berte tenhle článek jako výčet možností, které od kamery formátu Mini DV můžete čekat.

Začnu kazetou – má rozměr 66 x 48 x 12 mm, a je tedy menší než ty, které se používají pro VHS-C a Video8. Médium znáte – jděme dál. Na pravé straně kamery MV200 najdete posuvné tlačítko s nápisem Open. Pokud jím posunete ve směru šipky, ukáže se vám prostor pro kazetku. Stiskem tlačítka Eject vyjedou sáňky, do nichž pak kazetku vložíte. Přiklopením víčka sáňek se sáňky zasunou do správné pozice a přiklopením pravého víka kamery jste připraveni ke startu.

Pozor, ted'!

Všechny obslužné prvky kamery jsou na místech, kde bychom si je přáli mít a kde je očekáváme. Při záběrech můžete volit mezi průhledem do hledáčku nebo odklopením panelu s LCD zobrazovačem, který najdete na levé straně těla kamery. LCD hledáček navíc umožňuje zajímavou věc – můžete jej natáčet zhruba o 270°. Jakmile jej otočíte směrem dopředu, i obraz se otočí o 180°, takže pokud budete zpředu (i třeba pomocí dodávaného dálkového ovládání) natáčet třeba svou maličkost, vidíte vše správně. Displej a obrazový prvek v hledáčku jsou rovněž stěžejními komunikačními elementy pro nastavování parametrů kamery. Nastavování se aktivuje stiskem tlačítka Menu na zadní stěně přístroje, a pak už vše ovlivňujete otočným kolečkem s centrálním knoflíkem na levé straně přístroje vzadu. Po odklopení LCD displeje máte přístup k elektronickým regulátorům jasu a hlasitosti. Vedle hledáčku najdete posuvné tlačítko, kterým kameru zapínáte a volíte to, co chcete dělat (přehrávat nebo zaznamenávat). Pod ním se nachází ovládací tlačítko a ještě níž infraport, kterým se ovládá externí video při digitální střihu (viz dále). Pod hledáčkem, přikrytým gumovou krytkou, jsou videovýstupy i konektor Fire Wire (IEEE 1394). Je tu i napájecí konektor.

Objektiv má světelnost 1 : 1,8 a umožňuje až šestnáctinásobný zoom, na který (pokud to v menu dovolíte) naváže plynule zoom digitální, který se u této kamery honosí hodnotou 320x. Při snímání je vám dobrým pomocníkem technologie optické stabilizace, vyvinutá Canonem. Jedna z čoček v optickém systému je totiž umístěna tak, že se může pohybovat i mimo optickou osu celé soustavy

čoček. Gyrosenzory vyhodnocují chvění, a v kameře vestavěný počítač pak nastavuje zmíněnou čočku do patřičného místa; tím se obraz scény nastavuje na střed snímacího členu. Optická stabilizace pracuje (na rozdíl od jinde používané elektronické) jako bezeztrátová.

Práce s kamerou

Kvalita výsledného signálu mne velice překvapila. Po přehrání do videa VHS vypadal hi-fi stereosignál jako od profíka – žádný viditelný posun barev, špičkový zvuk. Vzpomněl jsem si na doby, kdy jsem měl půjčenou kameru Video8 a pak i VHS-C – při přehrání scén na totéž video byly scény mdlé, obrazové kontury roztrhané a všechno mělo nádech dočervena (Video8) nebo domodra (VHS-C). Inu – analogový záznam! Proto si myslím, že teď se už nevyplatí investice do kamery klasické – rozdíl mezi přehraným signálem z analogové a digitální kamery je totiž do očí bijící!

Co mne ale dále překvapilo na nové MV200, kterou Canon prezentuje jako přístroj pro běžného uživatele? Můžete tvořit statické snímky (fotografovat) a každý z takto získaných obrázků (mrtvolek) zabere na pásku cca 6 s. Jejich kvalita je dostačující (vždyť obrazový člen má rozlišení “jen” 460 000 pixelů, což je dost na poměrně kvalitní obraz pro televizi, ale málo na kvalitní fotku), ale pro sazbu to není. Takové obrázky stačí na webovou stránku, kam se stejně dává formát JPG s vysokou kompresí, aby se stránka načetla co nejdřív. K tomu ale potřebujete rozšiřující kartu IEEE 1394, abyste nasnímané obrázky rovnou importovali do svého počítače. Zaujala mne i možnost střihu, kdy si můžete označit až 20 scén – jejich počátek a konec, MV200 pak řeknete, jaké máte video; kameru a video propojíte a kameru otočíte tak, aby “viděla” zadním infračerveným “okem” na snímací prvek ve videu. Kamera vždy najde začátek sekvence, spustí nahrávání (pomocí infra) ve videu a současně spustí i videosekvenci (můžete zvolit, o kolik sekund dříve má běžet signál k zapnutí nahrávání ve videu, pokud má video pomalejší mechaniku). Po přehrání scény vyše kamera k videu požadavek o uvedení do vyčkávacího stavu (pauza s opětovnou volbou předstihu), najde začátek další vámi označené videosekvence, a pak se celá věc opakuje až do té doby, kdy je přehrána poslední videosekvence – po ní je video opět uvedeno do vyčkávacího stavu. A poslední věc, která mne na kameře fascinovala, je možnost použít jako “záměrný bod” libovolnou plochu snímané scény – podobně jako je tomu u klasických fotoaparátů Canon. Pomocí miniovladače můžete aktivovat režim AF flexi zóna – “záměrný bod” si posunete kamkoli. Tak můžete zaostřovat třeba na dívku stojící vpravo, zatímco máma odcházející vlevo se stále více rozostřuje a rozostřuje...

Jinak kamera samotná má všechno tam, kde to má mít. Během měsíčního používání jen skutečně těžko hledám něco, co by se dalo přístroji vytknout. Výbava je na skvělé úrovni – kamera má různé efekty, možnosti zobrazování data do přehrávaných scén, prostě většinu toho, co při své amatérské činnosti můžete potřebovat. Líbí se mi, že stejně jako kinofilmové přístroje od Canonu je vybavena dvěma možnostmi záznamu – jednou “pro skutečného uživatele”, kdy kamera dělá všechno za vás, a druhou pro profíky, kdy můžete měnit rychlost závěrky a nastavovat různé režimy, například snímat objekt osvětlený bodovým světlem nebo přisvětlit objekt v protisvětle, manuálně zaostřovat; kamera vám prostě do ničeho “nekecá” a dá vám tvůrčí volnost.

Závěr a tak vůbec

Díky tomu, že jsem si mohl vyzkoušet kameru MV200, jsem si uvědomil několik skutečností, týkajících se třeba i vašich investic. Za prvé: Myslím si, že investice do VHS-C a Video8 je už zbytečným luxusem, právě vzhledem třeba k ceně MV200. Je sice pravda, že kazetu Mini DV 60

pořídíte za pětistovku, ale v časovém horizontu životnosti kamery i nahrávky je vše jasně na straně digitálního záznamu. Pokud si schováváte nahrané kazety, zjistíte, že kvalita analogového záznamu časem (po dvou a více letech) klesá, ovšem digitální kamera díky principu záznamu dokáže určité chyby a výpadky způsobené nekvalitním páskem opravit.

Za druhé: Mini DV (nebo Digital8 od Sony) nabízí i možnost tvorby statických obrázků, které se dají využít například pro webové zpravodajství (plně vyhovují). Chcete-li ale být skutečně in a obrázky tvořit v digitální formě, s vysokou kvalitou a použít je (třeba) pro sazbu, doporučuji zakoupit spíše digitální fotoaparát – oproti digitální kameře mají špičkové “digiťáky” až pětkrát vyšší počet snímacích prvků (například Olympus nyní uvádí na trh novou Camedii s 2,5 milionu prvků a Canon v této kategorii nabízí PoverShot Pro s 1,7 milionu prvků). Určitě si ale nejdřív sedněte a ujasněte, co vlastně chcete...

A úplně na závěr – MV200 beru jako ideálního partnera. Typickým příkladem budiž novinář – kamerou získá informace včetně zvuku a statické obrázky v dostatečném rozlišení umísťuje na dálku na firemní web. K tomu potřebuje počítač s IEEE 1394, a chce-li obrázky do sazby, musí být ještě vybaven kvalitním fotoaparátem nebo digitákem. Další příklad – jste člověk zodpovědný za nákup určitého druhu techniky pro váš podnik. Letíte na veletrh na druhém konci světa. Nafilujete si atmosféru a získáte obrázky zařízení, která vás zajímají. Po návratu vše předvedete. Odpadá nutnost vozit kvanta obrazových materiálů – vše máte na kazetě (a zbytek si najdete na internetu). Nebo třeba pracujete v reklamní agentuře a líbí se vám billboard, který vás na cestě do ciziny inspiruje. Zastavujete auto, vyjímáte kameru, nastavujete režim snímek – mačkáte “spoušť”...

Digitální kamera je prostě krokem na cestě mířící k digitální společnosti příštího tisíciletí.

Milan Loucký